

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa Z. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w W.
o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 lipca 2013 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 7 sierpnia 2012 r., sygn. akt XXI Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 (sto
dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2012 r., XXI Pa [...], Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. oddalił apelację powoda Z. C. od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 26 stycznia 2012 r., VII P [...], w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w W. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

Od wyroku Sądu Okręgowego powód wniósł skargę kasacyjną, w której wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadnił potrzebą wykładni art. 8 k.p. Zdaniem skarżącego, zachodzi wątpliwość w zakresie tego, "jaki wpływ na możliwość zastosowania art. 8 kodeksu pracy ma zachowanie pracodawcy,

polegające na rażącym naruszeniu przepisów prawa pracy dotyczących rozwiązania z pracownikiem stosunku pracy". W sprawie Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie powoda stanowi nadużycie prawa w rozumieniu art. 8 k.p., chociaż stwierdził, że pozwany pracodawca - odwołując powoda - dopuścił się szeregu uchybień. Z tej przyczyny - w ocenie powoda - konieczne jest dokonanie wykładni art. 8 k.p. pod kątem ustalenia, w jakim stopniu uchybienia pracodawcy przy rozwiązywaniu stosunku pracy z pracownikiem szczególnie chronionym mogą mieć wpływ na późniejsze powoływanie się pozwanego pracodawcy na art. 8 k.p. jako na podstawę oddalenia żądania przywrócenia do pracy. Powód wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także o zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powód uważa, że wniesiona przez niego skarga zasługuje na rozpoznanie ze względu na konieczność wykładni art. 8 k.p.

Przepis art. 8 k.p. (zgodnie z którym nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego, a takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony) należy do kategorii przepisów prawa zawierających klauzule generalne (zwroty niedookreślone), wobec czego z natury ma charakter ogólny, a jego zastosowanie jest ściśle uzależnione od konkretnych okoliczności faktycznych. Już z tej przyczyny kwestia prawidłowej interpretacji art. 8 k.p., nie może być uznana za argument wskazujący na potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego lub

wykładni przepisu prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2003 r., I PK 558/02, OSNP 2004 nr 16, poz. 283 oraz z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 252/08, LEX nr 736733). Nie jest możliwa taka wykładnia art. 8 k.p., która zawierałaby swoiste "wytyczne", w jakich (kazuistycznych) sytuacjach sąd powszechny miałby uwzględnić albo nie uwzględnić zarzutu pracodawcy o sprzeczności żądania pracownika z art. 8 k.p., nawet gdyby dotyczyło to sytuacji pracownika szczególnie chronionego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2012 r., III PK 70/11, LEX nr 1215290).

Należy dodać, że w sytuacji, gdy pracodawca naruszył przepisy prawa o rozwiązywaniu umów o pracę (a takie uchybienia stwierdzono w zaskarżonym wyroku), to właśnie norma wyrażona w art. 8 k.p. umożliwia sądowi pracy rozpoznającemu powództwo o przywrócenie do pracy, wydanie orzeczenia zasądzającego na rzecz pracownika świadczenie odszkodowawcze - zamiast uwzględnienia roszczenia restytucyjnego zgłoszonego w pozwie - a w skrajnych przypadkach daje nawet podstawę do oddalenia powództwa, choćby pracownik podlegał szczególnej ochronie trwałości stosunku pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2005 r., I PK 251/04, Prawo Pracy 2005 nr 12, s. 34; z dnia 6 kwietnia 2006 r., III PK 12/06, OSNP 2007 nr 7-8, poz. 90; z dnia 8 stycznia 2007 r., I PK 104/06, Monitor Prawa Pracy 2007 nr 8, s. 425 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 2009 r., II PZP 8/09, OSNP 2011 nr 3-4, poz. 37).

To właśnie tą podstawą prawną kierował się Sąd pierwszej instancji, zasądzając na rzecz powoda od strony pozwanej stosowne odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę (wbrew żądaniu skarżącego, który konsekwentnie domagał się restytucji stosunku pracy), a to rozstrzygnięcie Sąd odwoławczy uznał za trafne w okolicznościach faktycznych sprawy, biorąc pod uwagę w szczególności znaczny ciężar gatunkowy zarzucanego pracownikowi przewinienia (spożywanie alkoholu w czasie pracy i kierowanie samochodem w stanie nietrzeźwym) oraz stosunkowo nieduże uchybienia formalne popełnione przez pracodawcę przy rozwiązywaniu z powodem stosunku pracy (np. nieznaczne, bo dwudniowe przekroczenie terminu z art. 52 § 2 k.p.).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. i zasądził na rzecz strony pozwanej zwrot kosztów postępowania kasacyjnego na mocy art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

aw